

Просто навчись усміхатися...

Просто навчись усміхатися. Навіть святій юрбі,
Коли вона зло і радісно вигукне: «Розіпни!».
Терновий вінок так ріже, але й так личить тобі—
Бачиш, настало свято, із солоним смаком війни.

Небо впаде, як пекло, проте й висушить кров.
Треба знайти слова, але приходять — не ті.
Час згадати бажання, надії й навіть любов,
Може бути, що все це збудеться на хресті.

В тебе немає сліз, бо знизу не видно сліз,
Бо їх навчили повзати — ті, хто не хочуть крил.
Ті, кому обережно ти світло в долонях ніс,
Їх пробрили цвяхами — і витекло все у пил.

Сумно, бо ти довів їх майже до самих воріт,
Ти ж не чекав, що можна — плюнути у врата?
Можна було б пробачити і обійняти світ,
Тільки руки, на жаль, — прибиті вже до хреста.

Кожен тобі під ноги кине свій бруд і гріх —
І до шинку веселого. Стій тут, з хрестом удвох!
Що там тепер, не важко знов возлюбити всіх?
Я так не можу, Боже, добре, що я — не Бог.

Ніч. Під хрестом — пустеля. Люди пішли із фан-зон.
Ми вже давно не молимося — робимо «білий шум».
Як-небудь ще спробуємо: хрест понести разом.
Ти не забудь воскреснути, дуже тебе прошу!

Солдат и Бог

К солдату раз пришёл Христос:
Боец — без ног, а Бог — был бос.
Ступал по гильзам через дым,
И дым, как нимб, летел за ним.

Солдат Его не узнавал,
В бреду «братишкой» называл,
Просил воды, и «глянуть там —
Чего так холодно ногам?».

Посмотри, душа, на четыре стороны —
Ходят не спеша меж воронок вброны.
Ангелы рассветами идут, уставшие,
А за ними следом — мы. Отвоевавшие.

А Бог сказал: «Давай простим,
Я крылья дам, и полетим!
Ты выиграл свою войну
И прочим отпусти вину!».

«Прости, Господь, меня стократ —
Солдат и по смерти солдат!
Патронов мне бы магазин.
Прошу, подай ещё один!»

Там, где копать с болью отмою с ходу я,
Там, где Божью волю — зовут свободою,
Где ветра неспешны, и пахнет вишнями,
Позовут нас, грешных, в спецназ Всевышнего!»

Погожий день. На бруствере — цветок...

Погожий день. На бруствере — цветок,
И небо над окопами — шатром.
Тихонько Бог пришёл на «передок»,
В тылу оставив колокольный гром.

Едва закончен праздничный обстрел,
И мир неспешно обретает цвет.
Он у тебя спросил: «Братишка, цел?» —
И улыбнулся, услышав ответ.

«Я сяду рядом? Ничего, кури...
Сказать по правде — ладан надоел.
Я без причины. Так, поговорить.
По будням, знаешь, слишком много дел».

А ты Ему в ответ: «Христос Воскрес»!
А Он: «Я знаю. Справился «на пять».
Но всем, как прежде, хочется чудес
И ничего не хочется менять.

Грешат, но просят обо всём меня,
А если верят, то не до конца.
И только вы, на линии огня,
Гораздо ближе к замыслу Творца.

Для вас измена — грех, и трусость — грех,
Зато за всех несёте общий крест.
Я тоже как-то умирал... за всех!
Не в самом комфортабельном из мест.

Пробито тело, солнце жгло огнём...
Да что я? Ты всё пробовал и сам.
Поэтому друг друга мы поймём,
Не обращаясь вовсе к чудесам.

Ну, мне пора. Архангелы трубят.
Пора за Свет обоим воевать.
Ты постарайся, береги себя!
Я не всегда сумею прикрывать.

Ты продержись, а там — конец войне,
Где ты не сможешь — там управлюсь я.
Но если край — ты приходи ко мне,
Без церемоний. Всё-таки — друзья!».

Он руку на прощание пожал,
Ребятам подмигнул, грехи простил.
А ты Его, покуда провожал,
На всякий случай, — вслед перекрестил.

Про себе

Власний «український вибір» я зробив давно.

У 2004-му мені здавалося, що все стало на правильні рейки.

Але все відкотилося назад.

Однак на тлі роздратування «часом Януковича» у мене ще були ілюзії про можливе співіснування з росією, точніше з найбільш здоровою частиною її суспільства.

Ще в 2013 році я писав пісні для їхньої естради.

Прозріння прийшло з Майданом, і з тим, як це сприйняв «колишній братський народ».

Потім війна.